

Hồi 32

Lâm Ngọc Bích Sa Hào Lưới Tình

Tô Hùng chạy hơn mười dặm đường, cảm thấy hai vết thương đau nhói lên. Chàng giật mình đứng lại, vận khí cho thêm sức, không ngờ vô hiệu. Chàng vận công như vậy thì cảm thấy cơn đau chạy khắp châu chân, tứ chi cử động rất khó khăn.

Chàng đứng trên đầu ải, bên một hố sâu hơn một ngàn trượng, bốn bề rừng núi liên miên, thâm nghiêm :

“Ta đã bị trúng độc thủ. Nhưng trước cảnh hiểm trở này, ta đâu còn cách nào vượt khỏi, phải tạm nghỉ nơi này để điều dưỡng lại đã.”

Tô Hùng khoanh chân ngồi dưới gốc cây tùng, từ từ vận khí hành công. Qua một hồi lâu, chợt nghe tiếng chân người đi tới rất nhanh.

Tô Hùng mở mắt nhìn về phía có tiếng động, thấy một chàng trai cao hơn ba thước, tay cầm thanh kiếm dài đi thẳng tới. Chàng trai ấy bước đến cách Tô Hùng chừng năm bước, tay đưa kiếm chỉ thẳng vào mặt Tô Hùng, hỏi lớn:

- Người là ai ? Tại sao ngồi nơi hoang vắng này ?

Tô Hùng nhìn rõ người này, nhận ra lúc chàng mới vào núi Côn Luân, thấy hắn đang tập đấu kiếm với một thiếu nữ áo đỏ.

Lúc này Tô Hùng cảm thấy thương thế đã bớt nhiều, đứng phắt dậy cười nhạt, nói :

- Núi Côn Luân cũng không phải của riêng phái Côn Luân các người. Tại sao ta ngồi đây người lại hỏi vô lễ như vậy?

Chàng trai đó nghe Tô Hùng nói ra đã biết chàng không phải là người trong phái Côn Luân, nên lấy làm lạ, nhìn kỹ Tô Hùng, rồi mới đáp :

- Đúng vậy, tôi là đệ tử của phái Côn Luân, còn núi Côn Luân tuy không phải của riêng chúng tôi. Nhưng trong phạm vi mấy chục dặm ở Kim Đỉnh Phong, không cho phép những người lạ mặt được vào.

Tô Hùng cười ngạo nghễ nói :

- Nhưng ta đã vào đây rồi, người làm gì ?

Chàng trai ấy quắc mắt nói lớn :

- Người đã lỡ như vậy sao còn vô lễ ?

Dứt lời, chàng trai ấy nhảy xông tới chém một nhát kiếm vào mặt Tô Hùng.

Tô Hùng cười nhạt, lách mình qua khỏi mũi kiếm, tay trái tung ra một chưởng, đánh bạt luôn thanh kiếm, tay mặt phát ra một chiêu vào mặt đối phương.

Chàng trai ấy vội nhảy lùi lại hai bước mới tránh khỏi đòn ác độc của Tô Hùng, thu kiếm về đứng thủ thế.

Té ra thế chưởng Tô Hùng vừa đánh ra thì vết thương trên vai trái tê buốt lên, cả cánh tay đều tê liệt không thể sử dụng được. Tô Hùng sợ kiếm đối phương quét trở lại, vội nhảy lùi ra.

Chàng trai đứng nhìn Tô Hùng một lúc, đưa kiếm ra múa tròn, từ từ ép tới. Vì lần trước hấn suýt bị té, nên lần này hấn vận công lực đánh ra thật mạnh.

Tô Hùng không dùng hai cánh tay được nữa, nên vận công vào đôi chân đánh lại với địch thủ.

Tô Hùng đợi nhất kiếm của đối phương quét mạnh tới. Chàng vội nhảy lên tránh khỏi kiếm, chân mặt đá một chiêu Khôi Tinh Đả Tẩu vào tay kiếm của đối phương.

Chàng trai hạ kiếm xuống lách qua khỏi chân địch thủ, dùng Phân Quang Kiếm Pháp công tới hai mươi chiêu.

Tô Hùng gắng sức tránh khỏi thế kiếm liên tiếp của địch, trán đã ướt đầm mồ hôi. Nhưng khổ thay lúc này chỉ còn đôi chân nhảy lui tới né tránh, còn tay thì tê liệt hết không thể đánh trả lại đối phương được.

Võ công của Tô Hùng tuy cao hơn chàng trai ấy nhiều, nhưng phải chia tâm thần điều dưỡng hai vết thương, nên sức lực trong người mỗi lúc yếu dần. Còn thế kiếm của đối phương càng đánh càng lạ lùng thêm.

Đôi bên đánh nhau chừng mười mấy hiệp, Tô Hùng chỉ còn cách thủ thế lo tránh thế kiếm, mà sức lực đã giảm xuống vì vết thương hành hạ. Gặp thế nguy, Tô Hùng dù là một tay cao thủ đến bậc nào đi nữa, cũng khó điều hòa khí huyết toàn thân cho lưu thông được.

Ban đầu Tô Hùng dùng nội lực, không cho khí huyết thân dưới thông lên hai vết thương, giữ lại sức khỏe cho nửa thân trên. Nhưng đến lúc giao đấu một hồi lâu, máu nóng đôi chân theo kinh mạch nội thể, công lên hai vết thương, làm cho chàng đau nhói, trán đầm mồ hôi, chân nhảy chậm lại.

Chàng trai đang đánh với Tô Hùng là Hoàng Chí Anh đại đệ tử của Thông Linh đạo trưởng. Trong đấy mấy mươi nam nữ đệ tử của phái Côn Luân Tam Tử ở Tam Nguyên Cung, Hoàng Chí Anh là đệ tử võ công giỏi nhất.

Hoàng Chí Anh thấy chiêu pháp của Tô Hùng tránh đường kiếm rất linh hoạt, nghĩ thầm :

“Võ công của người này chật thâm hậu, nếu hấn dùng binh khí đánh, thì mình không thể thắng được. Hai tay của hấn cũng không sử dụng để đối phó với mình.”

Hai người giao đấu mãi, đến lúc Tô Hùng mệt đổ mồ hôi ướt đầm như tắm, thân pháp đã chậm lẩn, da mặt đổi khác, mà hai tay vẫn không sử dụng chiêu pháp đánh đỡ nữa.

Hoàng Chí Anh cảm thấy kỳ lạ liền thu kiếm, nhảy lùi lại, hỏi lớn :

- Nến ngươi không đem binh khí ra đấu, thì không tới mười hiệp nữa sẽ bị thương dưới lưỡi kiếm của ta. Việc chết sống là đại sự chứ không phải việc chơi. Ta là Hoàng Chí Anh chẳng muốn giết người không có binh khí.

Tô Hùng thở một hơi dài, cười lớn nói :

- Ta chỉ dùng tay không thì ngươi cũng đủ chết hoặc bị thương cần gì phải dùng đến

binh khí.

Hoàng Chí Anh tức quá, nói lớn :

- Người nói phách lối như vậy, thì cứ ra tay cho ta bị thương xem nào ?

Chí Anh phát kiếm, công tiếp tới ba chiêu. Ba chiêu ấy nhanh như chớp, ép thẳng Tô Hùng đến sát bờ phía sau.

Nếu Hoàng Chí Anh công thêm một kiếm nữa thì Tô Hùng sẽ rơi xuống hố sâu hơn ngàn trượng rồi. Nhưng Hoàng Chí Anh không ác tâm, vội thu kiếm lại, cười nói :

- Với chút đỉnh tài năng của người đó mà dám nói phách không biết thẹn. Nếu giờ đây người không dùng binh khí để đấu, thì đừng trách ta sao độc ác.

Tô Hùng quay mặt nhìn xuống hố sâu, hít vào hai hơi thật dài điều dưỡng lại khí lực trong cơ thể. Chàng cảm thấy đã khỏe sức, liền cười nhạt hỏi :

- Nếu người không tin lời ta thì cứ đấu tiếp.

Dứt lời, Tô Hùng nhảy vút tới.

Hoàng Chí Anh tung kiếm, quét ngang hông địch thủ. Không ngờ Tô Hùng lách mình tránh khỏi nhát kiếm, tung mạnh tay mặt đánh ra một chiêu ép vào tay kiếm. Hoàng Chí Anh thất kinh, thân kiếm nhảy về phía trái, múa tròn thanh kiếm phòng thủ. Tô Hùng thừa thế, công tiếp hai chưởng đưa tay đoạt thanh kiếm của đối thủ. Hoàng Chí Anh giật mình, đánh lẹ chưởng trái, tay kiếm chém thẳng vào ngực địch thủ. Tô Hùng lướt mình theo đường kiếm, tay mặt tổng lui thế kiếm của Chí Anh, tay trái nắm chặt tay kiếm.

Lúc này, Tô Hùng mà không bị thương thì cánh tay của Chí Anh bị bẻ gãy rồi. Nhưng tình thế lúc này không thể được như ý nên Tô Hùng đã bắt được tay kiếm của Chí Anh hai lần, mà vết thương trên vai trái và hông mặt đau buốt nên không thể vận sức được. Tô Hùng không thể sử dụng thế độc phải buông tay Hoàng Chí Anh ra.

Trong chớp mắt, Chí Anh đã bị thế công của Tô Hùng quá ác nghiệt, đến lúc tay kiếm thoát được, chàng vội nhảy lùi lại hơn sáu bảy bước.

Nét mặt Chí Anh kinh hãi, nhìn thân pháp kỳ diệu của Tô Hùng thâm lo :

“Võ nghệ người này quả thật lạ thường, ta không thể lường được. Nếu ta giao đấu nữa, chắc phải thiệt mạng dưới tay của hắn.”

Chàng đứng nhìn Tô Hùng một hồi, than mấy tiếng :

- Tay ta dùng kiếm mà không thể đánh thương được người ta thì cảm thấy hổ thẹn...

Chưa dứt lời, Hoàng Chí Anh xoay mình chạy như tên bay.

Tô Hùng đã đuối sức nên không nói một lời nào, đứng chờ đến lúc Hoàng Chí Anh khuất dạng, chàng khoanh chân ngồi xuống đất, điều dưỡng lại thương thế.

Qua một hồi lâu, cơn đau đã bớt dần, chàng mở mắt nhìn cảnh hiu quạnh tứ bề, lòng thâm than :

“Không lẽ Tô Hùng từ nay trở đi, không thể đấu với ai được nữa sao ? Đã hơn mười năm nay chịu cực khổ mới luyện được võ công như thế này ! Lại bị người ta phá mất công lực.”

Nghĩ đến đây, hàm răng cắn chặt như muốn hét lên một tiếng. Không ngờ tâm thần

chàng bị chấn động, hai vết thương đau nhói lên. Tô Hùng đoán chắc đối phương đã dùng độc thủ điểm huyết rồi. Bất giác chàng thở một hơi dài nảo ruột, từ từ đứng dậy nhìn cảnh núi rừng hùng vĩ bao la, thoát nổi lên nỗi niềm hiu quạnh, thầm than:

“Không biết trước cảnh đau khổ này, ta còn sống được lâu không nữa. Nhưng ta còn sống được mấy năm đi nữa, cũng đã trở thành tàn phế vô dụng. Nếu vậy thì chết sớm còn khỏe hơn.”

Dĩ vãng dồn đập hiện ra trong đầu óc làm chàng ngây ngất.

Từ lúc ta là đứa bé tám tuổi, đã nhập sư môn học võ nghệ, trải qua mười mấy năm khó nhọc, mới có cái tên Tô Hùng trên giang hồ. Nhưng chưa được rạng danh thì đã vì sắc đẹp của Thanh Loan làm cho ta phải gặp cảnh đau khổ. Đến lúc được những môn võ tuyệt diệu, chưa kịp ngang dọc trên giang hồ, ta đã phải mất công lực vì độc thủ của thư sinh áo xanh đó.

Nghĩ đến đây, chàng nổi giận như điên lên, dậm chân một cái tự nói :

- Nếu không phải vì Thanh Loan thì Tô Hùng này đâu bị kẻ đó hạ độc thủ được ?

Vết thương lại đau nhói như mũi kiếm đâm vào tim. Chàng thở dài cho tâm khí yên lại.

Chàng cảm thấy lạ :

“Lúc ta suy nghĩ, tức bực thì cơn đau nổi lên, nhưng lúc bình thường lại điều khiển kinh mạch vẫn dễ dàng. Như vậy ta chưa hẳn bị phế võ công.”

Tô Hùng đứng ngơ ngác một lúc lâu nhớ đến vũ thư của Tam Âm Thần Ni đang bọc trong mình. Chàng nảy ra một ý :

- À ! Trong vũ thư này có ghi mười ba thế võ công tuyệt kỹ, bao gồm tất cả nội công, ngoại lực cùng các quyền kiếm. Còn có những tâm pháp yếu quyết, may ra ta tìm được phép chữa thương trong đó.

Tô Hùng đang ở trong tuyệt vọng, bỗng có một luồng ánh sáng bốc lên, đôi mắt chàng sáng quắc. Chàng đảo mắt nhìn tứ bề lòng thầm tính :

- Lúc này ta đã đánh với gã đệ tử Côn Luân, chắc hẳn sẽ về báo lại với Côn Luân Tam Tử. Nếu họ cùng tiến lên đây mà thấy được vũ thư này thì ta không còn tính mạng.

Nghĩ đến đây, chàng bước theo vách đá lần xuống dưới hố sâu, đi gần một giờ mới tới dưới đáy xa hơn ngàn trượng.

Thâm cốc không rộng lắm, chung quanh những cây tùng già mọc san sát, cỏ xanh rậm rạp, hai bên là vách núi cao chót vót, chiều dài cong queo vô hạn.

Tô Hùng lần theo thâm cốc, rẽ về hướng Bắc chừng năm sáu dặm, quanh qua góc núi tiến đến khoảng đất rộng hơn mấy chục mẫu, ánh sáng lan rộng, ở giữa có một hồ nước chừng hai mẫu, nước trong sáng như gương, bốn phía đều có núi cao che tuyết. Trong khoảng đất rộng này không có tuyết, khí hậu ôn hòa như mùa xuân, khác hẳn với gió lạnh ở ngoài.

Trước cảnh cỏ xanh, bông hoa muôn màu đua nở, những làn gió nhẹ thoảng qua, đưa lại mùi thơm ngào ngạt. Tô Hùng ngây ngất nhìn cảnh vật, lòng cảm chảy sung sướng thắm nghĩ :

“Nơi này thật đẹp tuyệt, ta đi tìm một hang đá tạm nghỉ cho tiện.”

Đi vòng theo vách núi, gần nửa giờ chàng mới tìm được một hang đá.

Đây là nơi giao tiếp giữa hai vách núi Bắc và Tây, có hang đá rộng chừng hai thước, bề cao đứng vừa đến đầu, chiều dài thông vào vách núi.

Tô Hùng theo lối đi vào trong chừng hơn mười thước, thì trước mặt chỉ còn là một màu đen tối, chiều dài không biết bao nhiêu nữa. Chàng đi đến đây lòng e ngại thầm nghĩ :

“Hang sâu này, nếu không phải hang cộp thì chắc là nơi ẩn núp của trăn to, rắn độc. Nhưng hiện giờ nội thương ta đang trầm trọng, võ công đã mất hết, nếu trong đó có loại thú dữ, ắt ta không còn mạng rồi !”

Đứng do dự một lúc, chàng quyết định :

- Vết thương đang công phạt, nếu chần chờ sợ kiệt sức thì khó bề cứu chữa.

Chàng định trở ra ngoài nghỉ tạm cho đỡ sức, nên lần bước trở ra. Đi chưa được ba thước lại gặp một đường hẹp rẽ qua hướng Tây. Chàng thấy có ánh sáng lờ mờ, liền bước rẽ theo hướng ấy. Trong chốc lát thấy trước mặt có một hang đá rộng chừng bốn thước.

Tô Hùng bước vào phòng đá, thấy có hai cây đèn lớn, dầu thông còn một nửa. Chàng đốt đèn lên nhìn kỹ bốn vách tường.

Thấy trên góc tường Đông Bắc có một đường nứt, ngoài ra không còn một dấu vết nào khác. Chàng thầm nghĩ :

“Hai cây đèn này mà còn dầu thì chắc có người đã tạm trú nơi đây. Vậy đường nứt trên vách không chừng là cửa kín của động này. Nhưng võ công của ta đâu còn đủ sức mở được. Thôi ta thừa lúc vắng vẻ mở vũ thư tìm phép chữa thương trước rồi mới mạo hiểm sau.”

Tô Hùng đưa mắt quan sát tứ phía, tay lần vào túi lấy vũ thư ra, niềm hy vọng chữa thương đã khiến chàng chăm chú đọc lại từng chữ. Nhưng võ công ghi trong vũ thư phần nhiều Tô Hùng được Giác Ngộ truyền thụ trước rồi. Chỉ còn mấy môn võ công Giác Ngộ chưa truyền thụ cho chàng, đều là các môn thượng đẳng công phu, nên muốn am hiểu phải nghiên cứu đến năm bảy năm.

Tô Hùng tập trung hết tinh thần đọc qua hết một lần, hiểu thêm rất nhiều về các môn bí quyết của quyền kiếm và thân pháp, nhưng hai phép chót về Tu Tập Nội Công thì không hiểu gì cả. Chàng cố tâm đọc lại hai phép sau cùng hơn mười lần vẫn không nghĩ được, mà cách chữa thương cũng không biết cách nào.

Hy vọng của Tô Hùng đã tuyệt vọng. Nỗi buồn như tan nát tim gan, vũ thư trên tay chàng rơi lúc nào không hay. Bất giác chàng nhìn lên ngọn đèn sáng lóng lánh, buột miệng than :

- Giác Ngộ lão hòa thượng phải trải qua mấy mươi năm mới được vũ thư của Tam Âm Thần Ni này. Võ công tu luyện chưa hoàn thành, lão đã bị đồ đệ lão móc mắt, chặt chân, xiềng tay nhốt lão vào trong hang đá. Đến lúc thu ta làm môn hạ, để dốc lòng truyền thụ võ công, lão hy vọng cho ta thành tài có thể trả được mối thù cho lão, nên vũ thư quý hơn tánh mạng, mà lão đành trao cho ta để nghiên cứu tu luyện, sau này tung hoành trên giang hồ võ công sẽ lừng danh hơn thiên hạ. Nhưng không ngờ lão bị chết về phép Phát Huyệt Thác Cốt dưới tay ta. Đến bây giờ, võ công ta chưa thành lại bị độc thủ của thư sinh áo xanh đó. Nếu

ta chết đi vũ thư này sẽ rơi vào tay kẻ khác, thì có chết không an lòng. Hay là đốt cho khỏi...

Nghĩ đến đây, Tô Hùng lượm vũ thư, đứng dậy định đốt, bỗng nghe tiếng chân người bước vào. Chàng chưa kịp đốt vũ thư, vội thổi tắt ngọn đèn, bước lẹ tới núp sát vào vách đá bên cửa vào, rồi thò tay vào túi lấy ra một nắm kim độc, thầm tính :

“À ! Nếu quả có người theo vào đây, thì ta phải hạ thủ ngay mới được.”

Trong nháy mắt, tiếng chân tới sát miệng hang, nghe "soạt" một tiếng, bóng người bay vút vào.

Tay trái Tô Hùng đưa nắm kim độc lên chuẩn bị. Khổ thay tay chàng đã kiệt sức không còn phóng kim độc được, mà bảo kiếm người mới vào đã quét qua mình chàng một nhát.

Kim Hoàn Nhị Lang nhảy lẹ qua bên trái, lách khỏi thanh kiếm thì nghe có tiếng la kinh hãi :

- Là người?

Thanh kiếm thu lại, người đó nhảy lui hai bước, thò tay vào túi lấy đá đánh lửa thắp đèn lên, rồi nhìn Tô Hùng hỏi :

- Người chạy đến đây làm gì ?

Tô Hùng thấy rõ người này là Lâm Ngọc Bích, liền cất nắm kim độc vào túi, thở một hơi dài, đáp :

- Sao tôi không được tới ! Đây cũng không phải là đất của Côn Luân ?

Lâm Ngọc Bích đưa tay kiếm lên như định đánh Tô Hùng, nhưng lại từ từ buông xuống, thở một hơi dài than :

- Người chưa biết nơi này, thì không đáng trách !

Tô Hùng nói :

- Có đâu trong hang núi này là nhà của tổ sư phái Côn Luân ở sao?

Tô Hùng vì quá giận mà nói câu ấy, không ngờ Lâm Ngọc Bích gật đầu, đáp :

- Không sai ? Trong phòng đá này là nơi mà mấy đời sư tổ của phái Côn Luân chúng tôi ngồi tu luyện. Từ xưa nay, chỉ trừ có Chưởng Môn ra, bất cứ người nào cũng không được vào thạch thất này.

Tô Hùng nói:

- Tôi không phải môn hạ đệ tử phái Côn Luân, thì đâu chịu theo quy luật ấy được.

Dứt lời, chàng cười ngất lên.

Tiếng cười đó làm cho Ngọc Bích kinh hãi. Nàng thấy mồ hôi trên trán Tô Hùng rơi xuống như mưa, liền hỏi :

- Người đang cười, hay là khóc ?

Tô Hùng cười như vậy là vì chàng tuyệt vọng khi nghĩ đến hai vết thương. Chàng cười cho bớt đau khổ, cảm hờn, nên giọng cười như điên như dại.

Tiếng cười mỗi lúc một quái gở, và thương thế cũng công phạt khắp châu thân, sắc mặt Tô Hùng tái ngắt như sắp ngất đi.

Lâm Ngọc Bích đối với Tô Hùng đã nặng cảm tình ngay từ ngày Tô Hùng đến chữa

bệnh cho Lý Thanh Loan. Bây giờ nàng thấy Tô Hùng đau khổ, lòng nàng cảm thấy thương xót.

Ngọc Bích buông thanh kiếm ra, chạy đến bên chàng hỏi :

- Người ! Người ! Sao thế này ?

Chưa dứt lời, nàng đưa đôi tay đỡ mình chàng. Nhưng tay nàng vừa chạm tới thân mình Tô Hùng, thì nàng lại thẹn thùng thụt tay lại.

Cũng lúc đó Tô Hùng ngừng tiếng cười, ngã xỉu xuống đất.

Ngọc Bích quá thương tâm nên không còn thẹn, cúi xuống giải huyết Phối Hải và Huyền Cơ giúp cho Tô Hùng.

Tô Hùng được giải hai huyết đạo chính, khí uất trong người được tống ra. Trong chốc lát chàng tỉnh lại, từ từ mở mắt thấy mình đang ngồi sát bên Ngọc Bích, lòng quá hổ thẹn vội đứng phắt dậy.

Chàng chưa kịp nói một lời, thì vết thương bên hông mặt đau nhói. Chàng không thể gượng được, phải cúi đầu xuống, đưa hai tay ôm vết thương để nén cơn đau.

Ngọc Bích thấy vậy lòng cũng xót xa, tỏ ra lời khuyên :

- Người bị thương nặng như vậy thì cố gượng sức làm gì nữa. Người ở nơi thanh tịnh này dưỡng bệnh vài ngày cho khỏi rồi hãy đi.

Tô Hùng đã kiệt sức, thương thế đang hành hạ khắp châu thân, không còn vận công nữa. Chàng thở một hơi dài thắm nảo, bước khỏi Ngọc Bích chừng một thước, khoanh chân ngồi xuống đất, đôi mắt nhắm lại để dưỡng sức.

Hai cây đèn dầu thông cháy rừng rực, chiếu sáng cả phòng. Ngọc Bích thấy Tô Hùng nhắm mắt ngồi yên, lòng bối rối, lo lắng :

“Trong hang đá này có lưu lại những pháp thể của mấy đời sư tổ của phái Côn Luân. Những đệ tử trong phái từ xưa nay cấm không cho bước vào hang này. Như vậy chàng đã phạm đại kỵ của võ lâm rồi. Hơn nữa chàng là kẻ thù của phái Côn Luân thì ta phải bắt chàng đưa về Tam Nguyên Cung để chờ Chương Môn xét xử.”

Tuy nàng suy nghĩ như vậy, nhưng lòng cảm thấy không nỡ xuống tay.

Trong lúc nàng nghĩ băng quơ, thì Tô Hùng lạnh lùng nói :

- Đây là nơi tàng ẩn pháp thể của mấy đời tổ sư phái Côn Luân, không cho ai bước vào. Nhưng hiện ta đã bị phế hết võ công rồi, đúng lúc cho người bắt ta nộp về Tam Nguyên Cung lãnh thưởng.

Ngọc Bích lắc đầu mỉm cười nói :

- Người đã biết trong hang đá này là trọng địa của phái Côn Luân chúng tôi mà còn dám mạo hiểm vào. Nhưng sao người vào lại tránh được sự dòm ngó và ngăn cản của những đệ tử Côn Luân canh gác thường xuyên bên ngoài ? Chính tôi vừa rồi lúc vào đây, còn gặp chúng đang canh giữ đầu ngoài đường.

Đôi mắt Tô Hùng nhìn thẳng vào mặt nàng, cảm thấy dáng điệu thùy mị trong lớp áo nhà tu vẫn không làm cho nàng mất vẻ đẹp yêu kiều. Nét mặt ửng hồng hơi e thẹn, nàng cúi đầu, đưa đôi tay dịu dàng vò lấy một góc áo. Tô Hùng nhìn một lúc thấy vẻ đẹp của nàng

không kém gì Lý Thanh Loan.

Thật ra khi Lý Thanh Loan chưa nhập vào môn hạ của phái Côn Luân thì Lâm Ngọc Bích là kẻ được mọi người ca ngợi sắc đẹp, và được sư phụ nuông chiều. Nhưng nàng lại mặc đạo bào để xa lánh tình yêu.

Lúc ấy có Hoàng Chí Anh là môn hạ đệ tử của Thông Linh đạo trưởng, võ nghệ giỏi nhất trong đồng môn, tài trí thông minh, đã thầm yêu sư muội Lâm Ngọc Bích. Hai người đã cùng chung ăn học trong mười mấy năm. Hoàng Chí Anh luôn luôn chiều chuộng nàng. Nhưng Lâm Ngọc Bích vẫn tỏ ý lạnh nhạt với chàng.

Còn Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử đều phải trải qua tâm trạng đau khổ của tình yêu, nên không muốn bọn môn hạ của họ phải đau khổ vì tình, thành thử kỷ luật không khắt khe đối với đệ tử. Do đó trong phái Côn Luân về việc yêu đương chân chính vẫn được tự do.

Hoàng Chí Anh và Lâm Ngọc Bích đều là nhân tài xuất sắc trong hàng đệ tử của phái Côn Luân Tam Tử nên Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử cũng muốn cho hai đệ tử ấy được thành duyên. Đâu ngờ Lâm Ngọc Bích lại trái với tâm ý của hai vị đạo trưởng.

Nàng lúc mười lăm tuổi đã cải thành đạo trang, quỳ lạy sư phụ là Ngọc Chánh Tử cho xin được xuất gia Tam Thanh. Nàng làm như vậy thật Ngọc Chánh Tử không ngờ.

Ngọc Chánh Tử phán lời :

- Môn hạ đệ tử của phái Côn Luân không cần phải xuất gia Tam Thanh.

Ngọc Bích khóc lóc van xin mãi, làm cho bà ta không thể cản ngăn được, phải cho nàng quy y theo đạo.

Lúc ấy, Hoàng Chí Anh thấy Ngọc Bích cải đạo trang, lòng đau khổ nhưng tình yêu của chàng đối với Lâm Ngọc Bích không phải vì vậy mà đoạn tuyệt được.

Còn Ngọc Bích lại muốn cải đạo trang để xa lánh Hoàng Chí Anh, tuyệt tình yêu, đâu ngờ Hoàng Chí Anh vẫn một một lòng thủy chung không đổi, dù cho Ngọc Bích lạnh nhạt với chàng.

Ngày tháng qua mau như mây trôi ! Trong thời gian sống chung đó, Hoàng Chí Anh vẫn hết lòng chiều chuộng nàng như những ngày cùng học tập.

Lâm Ngọc Bích nhiều lúc cảm động tự thẹn :

- Ta đời này không thể báo đáp lại mối tình tha thiết của đại sư huynh thì chờ kiếp sau.

Thế mà từ ngày Lâm Ngọc Bích gặp được Tô Hùng, lòng nàng lại rung động. Bóng dáng của Tô Hùng hiện mãi trong tâm tư nàng. Ngọc Bích vốn rất thùy mị theo lễ đạo, không bao giờ nghĩ đến tình yêu. Nhưng bóng dáng Tô Hùng như một cái chìa khóa đã mở được cửa lòng của nàng, tâm hồn nàng hướng về Tô Hùng.

Giờ đây nàng đang ngồi nhìn cảnh đau khổ của chàng, thì nỗi thương xót lại càng tăng hơn nữa. Bất giác nàng không còn tự chủ được, bước lại gần bên Tô Hùng, bốn mắt nhìn nhau chứa đầy vẻ yêu thương. Hai người đều cảm thấy máu trong người chạy rất nhanh.

Các vết thương đau nhói lên. Tô Hùng ôm vết thương nói :

- Nếu người không bắt ta thì ta cũng không còn sống bao nhiêu lâu nữa !

Lâm Ngọc Bích từ từ nắm tay Tô Hùng nhỏ nhẹ khuyên :

- Người cứ việc yên tâm ở đây điều dưỡng lại thương thế ! Vì ở đây chỉ có tôi và đại sư huynh đến được mà thôi...

Tô Hùng lạnh lùng nói :

- Sư huynh người đến được ! Như vậy người bắt ta đem về Tam Nguyên Cung nạp còn hơn !

Lâm Ngọc Bích mỉm cười, nói :

- Người đừng lo vì phòng đá này hiện giờ Chưởng Môn chỉ định tôi và đại sư huynh thay phiên xem xét, ngoài ra không được ai bước vào. Nhưng tháng này vừa đúng phiên tôi canh giữ, hôm nay mới ngày 12 tháng 11, còn đến mười tám ngày nữa mới đến phiên đại sư huynh. Trong vòng mười tám ngày nữa người yên tâm ở đây điều dưỡng thương thế.

Tô Hùng nghe nàng nói thành thật như vậy, cảm thấy lắng dịu nỗi đau đớn, thầm nhủ :

“Lời nói của nàng thật êm dịu thành thật, còn cử chỉ thùy mị và yêu kiều của nàng không kém Lý Thanh Loan.”

Bất giác chàng thò tay, nắm lấy bàn tay trắng, mềm dịu của Lâm Ngọc Bích, nhưng tay vừa chạm tới, chàng cảm thấy vết thương đau nhói lên, nên xô mạnh Ngọc Bích ra, lạnh lùng nói :

- Ta bị thương rất nặng, dẫu cho ở đây điều dưỡng đến ba mươi sáu ngày cũng chưa chắc khỏi !”

Lâm Ngọc Bích âm thầm nói :

- Người cứ yên tâm tịnh dưỡng vài ngày mới thấy hiệu quả, may có thể lành được! Chưa điều dưỡng mà đã tuyệt vọng sao ? Thôi để tôi đi lấy ít thực dụng đưa đến cho người dùng.

Tô Hùng nghe nàng nhắc đến món ăn, cảm thấy bụng đói khó chịu, nên gật đầu nhắm mắt ngồi yên.

Lâm Ngọc Bích thở một hơi dài, rồi ghé miệng bên tai Tô Hùng nói :

- Người cứ yên tâm ở đây chờ tôi, trễ nhất là đến canh hai tôi sẽ có mặt nơi đây.

Ngọc Bích lượm thanh bảo kiếm, xoay mình bước lẹ ra ngoài.

Tô Hùng nghe nàng bảo phải chờ đến mấy giờ nữa mới có món ăn, thật khó chịu, nhưng thương thế quá trầm trọng, không thể cự được, phải ngồi yên.

Lâm Ngọc Bích ra khỏi phòng đá, phóng mình chạy lẹ như bắn. Lúc này tình cảm nàng đặt hết vào Tô Hùng, muốn tìm cách chữa thương cho chàng mau khỏi, lòng nàng cảm thấy sung sướng.

Nàng vừa chạy ra khỏi cửa hang, bỗng nghe có tiếng gọi :

- Lâm sư muội ! Lâm sư muội !

Nàng dừng bước, nhìn về phía tiếng gọi, thấy Hoàng Chí Anh tay cầm kiếm dài đứng trên vách núi cao ba trượng. Hoàng Chí Anh nở một nụ cười thân mật, tiến tới bên nàng.

Lâm Ngọc Bích đột nhiên gặp Hoàng Chí Anh cảm thấy hổ thẹn, cúi mặt xuống nhìn bâng quơ dưới đất. Chỉ nghe tiếng chân bước nhẹ đến bên nàng, tiếp đến giọng nói ôn tồn lo

lắng :

- Lâm sư muội ! Muội sao vậy ?

Lâm Ngọc Bích quá hồi hộp, ngẩng mặt lên nhưng không dám nhìn thẳng đôi mắt của Hoàng Chí Anh. Nàng cố bình tĩnh lắc đầu, nói :

- Muội không có gì, chỉ chạy mau quá nên hơi mệt mà thôi !

Dứt lời, nàng xoay mình bước đi, và nghe Hoàng Chí Anh thở một hơi dài não nuột.

Lâm Ngọc Bích dừng chân, xoay mình lại, thì thấy Hoàng Chí Anh đang từ từ leo lên vách núi hướng Tây, bước đi chậm chậm với dáng điệu thần thờ. Lâm Ngọc Bích nổi lòng chua xót, hai dòng nước mắt chảy ràn rụa. Lúc này nàng làm sao có đủ tự chủ để giữ lại mối tình đối với sư huynh? Mấy lần nàng định đưa tay lên gọi "Hoàng sư huynh" để nàng cùng khóc bên Hoàng Chí Anh một hồi cho bớt sầu khổ, nhưng hình ảnh chàng trai tuấn tú Tô Hùng lại hiện rõ trong óc nàng, chỉ chốc lát đã làm phai mờ hình dáng buồn khổ của Hoàng Chí Anh...

Ngọc Bích đưa tay lau ráo hai dòng lệ, xoay mình giở khinh công chạy vút đi.

Hoàng Chí Anh leo lên đến nửa vách núi, ngừng bước quay lại nhìn, thì nàng đã chạy đi khuất mất trong góc núi rồi.

Ánh nắng chiếu tỏa lên các đỉnh núi một màu vàng nhạt. Hoàng Chí Anh vừa thương tiếc, vừa buồn tủi, đứng dựa lưng vào gốc tùng sống sờ không biết nhìn về đâu. Cho đến lúc màn đêm che khuất cả cảnh vật, chàng mới tỉnh lại trở về Tam Nguyên Cung.

Lúc này Bạch Vân Phi đang hành công chữa bệnh cho Lý Thanh Loan, đã hao bao nhiêu khí lực, phải ngồi yên tĩnh vận khí điều dưỡng lại.

Lý Thanh Loan bệnh tình đã khỏe, ngồi nhìn Bạch Vân Phi đang nhắm mắt tịnh dưỡng. Bỗng nghe tiếng chân người bước vào cửa phòng. Thanh Loan vội nắm lấy thanh bảo kiếm, đứng phắt dậy nhảy ra ngoài, thì thấy Lâm Ngọc Bích, cười hỏi :

- Bích tỷ tỷ ! Tỷ gặp sư phụ chưa ?

Lâm Ngọc Bích lắc đầu đáp :

- Chưa ! Còn Đại tỷ tỷ của muội đâu ?

Thanh Loan nói :

- Đại tỷ tỷ đang vận khí điều dưỡng gần ba giờ rồi mà chưa mở mắt ra lần nào cả. Chắc Đại tỷ tỷ chữa bệnh cho muội phải mất nhiều công lực lắm!

Lâm Ngọc Bích nghe qua, thở dài một hơi, nghĩ thầm :

“Tô Hùng bị thương dưới tay Bạch Vân Phi thì chắc Bạch Vân Phi biết cách giải cứu. Nhưng mình tìm cách nào cho nàng chỉ cách chữa thương đó ?”

Lý Thanh Loan thấy sư tỉ không đáp lời, mà cứ cúi đầu suy tư, nàng lấy làm lạ, dịu giọng hỏi :

- Bích tỷ tỷ ! Tỷ đang suy nghĩ điều gì vậy ?

Ngọc Bích nghe Thanh Loan hỏi quá đột ngột, cảm thấy thẹn thùng, mặt đỏ phừng, ngẩng đầu lên cười và đáp bằng quơ :

- À ! Tỷ đang nghĩ... đang nghĩ sao chưa thấy Vũ ca của muội về ?

Câu nói của Ngọc Bích lại khơi mối sầu cho Thanh Loan. Thanh Loan thở dài, từ từ ngửa mặt nhìn mây trôi, lạnh lùng cười :

- Đã gần tám tháng rồi ! Vũ ca vẫn chưa về ! Không biết trên đường có gặp nguy hiểm không?

Hai dòng lệ tình đang tuôn tràn qua khóe mắt, miệng nghẹn lời, nàng thốt ra những tiếng tức tởn não ruột.

Lâm Ngọc Bích lại buồn nhớ đến Tô Hùng đang đau đớn vì vết thương quá trầm trọng. Nàng chưa tìm được cách để chữa bệnh cho chàng, bất giác nước mắt cũng tuôn tràn.

Thanh Loan khóc nức nở một hồi, chợt nhớ đến Ngọc Bích, quay lại thì thấy Ngọc Bích đầy nước mắt nên nhẹ bước tới hỏi :

- Bích tỷ tỷ ! Tỷ cũng đang nhớ tới Vũ ca sao ?

Ngọc Bích đưa tay lau nước mắt, rồi giả vờ hỏi sang chuyện khác :

- Loan muội ! Muội và Đại tỷ tỷ đã ăn cơm chưa ?

Thanh Loan lắc đầu đáp:

- Muội còn lo giữ cho Đại tỷ tỷ tịnh tâm dưỡng khí, đâu còn thì giờ mà nấu cơm.

Lâm Ngọc Bích cười nói :

- Thôi, để tỷ đi nấu cơm, chúng ta ăn luôn !

Thanh Loan cảm động than :

- Muội từ nhỏ đã không có cha mẹ rồi. Nhưng có nhiều người đối đãi với muội rất tốt, như Ngô Không sư bá, sư phụ, Vũ ca, Đại tỷ tỷ. Còn tỷ và bạn tốt của Vũ ca là Tô Hùng nữa...

Thanh Loan nói chưa dứt câu, thoát có tiếng cười lạnh lạnh, nói :

- Còn tính đến Tô Hùng nữa sao ? Thôi từ nay trở đi Loan muội đừng kể đến hấn nữa.

Thanh Loan quay đầu nhìn lại, thì thấy Bạch Vân Phi đứng sát lưng rồi. Thanh Loan ngạc nhiên không biết Bạch Vân Phi đã vận công xong lúc nào.

Lâm Ngọc Bích nghe đến tiếng "đừng kể đến hấn nữa" thì giật mình hỏi :

- Sao ? Tô Hùng bị người giết rồi sao ?

Bạch- vân Phi cười đáp :

- Tôi tuy không giết hấn, nhưng đã phế bỏ hết công lực của hấn rồi ! Đời này hấn không còn đánh nhau với ai được nữa !

Lâm Ngọc Bích nghe qua đau đớn như một mũi nhọn đâm vào tim. Nàng muốn cầu xin Bạch Vân Phi chỉ cách chữa cho Tô Hùng nhưng nhìn đến mặt của Vân Phi thì Ngọc Bích phát sửng người, không còn can đảm để nói lên một lời.

Thanh Loan thở dài, nói :

- Tô Hùng là bạn tốt của Vũ ca. Nếu Đại tỷ tỷ đánh chết Tô Hùng thì Vũ ca biết được sẽ đau lòng lắm !

Bạch Vân Phi nói :

- Không hề gì, hấn không chết đau, tôi chỉ dùng Thiên Cang Thấu Công điểm trúng hai kinh mạch, để hấn khỏi luyện võ công nữa, và không đánh với ai được nữa. Nhưng hấn vẫn

sống như người thường. Tỷ đâu có làm thiệt mạng mà muội sợ ?

Thanh Loan vẻ mặt lo lắng, hỏi :

- Đại tỷ tỷ ! Như vậy hết phương cứu chữa cho Tô Hùng rồi sao ?

Bạch Vân Phi thở một hơi dài, nói :

- Giải thì có phép giải, nhưng cứu cho hắn rồi thì không biết bao nhiêu người phải đau khổ dưới bàn tay của hắn !

Thanh Loan hỏi tiếp :

- Nếu vậy, Đại tỷ tỷ nói cho muội biết phép giải huyết đó được không ?

Vân Phi lấy làm lạ nói :

- Muội muốn học phép cứu giải làm gì ?

Thanh Loan đáp :

- Để ngày sau muội có gặp Tô Hùng thì chỉ lại phép giải huyết đó. Nếu không để Tô Hùng suốt đời phải chịu cảnh cực khổ mãi sao ?

Đôi mắt long lanh của Bạch Vân Phi nhìn thẳng vào mặt Thanh Loan mà không nói.

Thanh Loan nhẹ nhàng bước tới, nắm lấy đôi tay của Bạch Vân Phi, nũng nịu nói :

- Đại tỷ tỷ không muốn nói cho muội biết thì thôi ! Muội không muốn học nữa đâu ?

Bạch Vân Phi nhỏ nhẹ nói :

- Không phải tỷ không muốn nói cho muội biết, nhưng tỷ không muốn thương thế hắn phục hồi.

Nàng đưa tay vuốt làn tóc huyền của Thanh Loan, và nói :

- Loan muội ! Tỷ rất thương muội, sau này võ công của tỷ sẽ truyền lại hết cho muội. Nhưng hiện giờ nội công của muội còn yếu, chờ khi tỷ dạy xong cái thuật Huyền Môn Hô Hấp Dẫn Đạo để muội có một căn bản nội lực, rồi tỷ mới từ từ truyền thụ cho muội.

Thanh Loan than :

- Đại tỷ tỷ đối với muội rất tốt. Nhưng tỷ không nói cho muội biết phép giải huyết cho Tô Hùng, để đến khi Vũ ca biết được sẽ trách muội. Hơn nữa, lúc ở núi Kỳ Liên Sơn, Tô Hùng hết lòng giúp sức với Vũ ca đánh bọn hòa thượng Đại Giác Tự và cứu mạng muội, nên muội mới gặp được Đại tỷ tỷ. Vậy làm sao muội không lo được ? Thôi tỷ tỷ đừng truyền võ công cho muội, chỉ cần nói cách giải huyết cho Tô Hùng là đủ rồi.

--- oOo ---